

Arrest

nr. 321 891 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2024 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat E. RAHOU, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 8 januari 2013 een eerste keer bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel gaat gepaard met een inreisverbod voor acht jaar.

1.2. Ook op 7 februari 2013, op 12 augustus 2013, op 30 november 2013 en op 17 september 2014 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 16 september 2016 wordt opnieuw beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 14 november 2016 wordt verzoeker vrijgelaten.

1.4. Op 9 april 2017 en op 17 december 2019 volgen nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit laatste bevel gaat gepaard met beslissingen tot vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een nieuw inreisverbod voor 10 jaar. Op 25 juni 2020 wordt verzoeker vrijgelaten.

1.5. Via volmachten treden verzoeker en de Belgische S.B. op 30 november 2023 in Marokko in het huwelijk.

1.6. Verzoeker dient op 12 april 2024 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van de Belgische S.B. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 11 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.04.2024 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde [B.S.] [NN. ...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in positieve zin worden besloten voor zover er sprake zou zijn van een dusdanige afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een periode van 10 jaar genomen door de Belgische autoriteiten op 17.12.2019 (betekend op dezelfde dag). Nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het "het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten" (Arrest Ouhrami van 26.07.2017 Hof van Justitie van de Europese Unie). Uit niets kan blijken dat betrokkene sinds de betekening van het inreisverbod de Schengenzone heeft verlaten.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen op 28.11.2023 per volmacht gehuwd zijn in Marokko. De huwelijksband tussen beiden is dan ook pas ontstaan nadat betrokkene een inreisverbod werd opgelegd op 17.12.2019. Betrokkene kon er echter niet onwetend van zijn dat het gezinsleven met referentiepersoon van in het begin precair zou zijn. Een huwelijk met een Belgische onderdaan geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorzien, namelijk het bewijs van de verwantschap, het paspoort van betrokkene, het bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, het bewijs van voldoende huisvesting, het bewijs van ziektekostenverzekering voor hen beiden. Noch uit de stukken, noch uit de beschikbare informatie van het administratieve dossier kan er toe besloten worden dat er sprake is van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. In het dossier zijn er geen enkele elementen waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch blijkt het omgekeerde het geval. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake. Zowel referentiepersoon als betrokkene zijn tewerkgesteld in België. Referentiepersoon is al lange tijd onafgebroken voltijds tewerkgesteld zoals blijkt uit de voorgelegde loonfiches. Het is dus redelijk te stellen dat referentiepersoon, zowel in het verleden, het heden als in de toekomst, voldoende capaciteiten en garanties heeft om in het levensonderhoud van zichzelf te voorzien. Dit geldt ook voor betrokkene. Betrokkene werd toegelaten tot de reguliere arbeidsmarkt, vanaf het moment hij in het bezit was van een attest van immatriculatie (cfr. koninklijk besluit van 2.09.2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden; art. 16 stelt dat buitenlandse onderdanen die het recht op verblijf invoeren op basis van artikel 40bis/40ter van de Vreemdelingenwet de toelating hebben om te werken). Betrokkene heeft vrijwel onmiddellijk van deze toelating tot de reguliere arbeidsmarkt gebruik gemaakt; hij is kort na het indienen van zijn verblijfsaanvraag op 12.04.2024 overeenkomstig artikel 40ter aan de slag gegaan als werknemer in België. Ook betrokkene heeft dus voldoende capaciteiten, en maakt er duidelijk gebruik van, om in het levensonderhoud voor zichzelf te kunnen voorzien. Zowel betrokkene als de referentiepersoon blijken dus onafhankelijk in het levensonderhoud te kunnen voorzien.

Referentiepersoon is naar België gekomen in maart 2004. Sinds augustus 2010 was zij in legaal verblijf en op 08.02.2016 verwierf zij de Belgische nationaliteit. Het is dus redelijk te stellen dat zij als Belgische inwoner sinds jaren en sinds enkele jaren als Belgische onderdaan een voldoende stabiel netwerk en omgeving en een voldoende stabiele financiële situatie heeft om voor zichzelf te kunnen zorgen, alsook kan gebruik maken van allerhande ondersteuning die in België ter beschikking is. Referentiepersoon was lange tijd in staat om zelfstandig te leven in België. Tot op het moment van het huwelijk op 28.11.2023 en tot op huidige aanvraag, was er niets bekend over een relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. In het administratief dossier van betrokkene duikt referentiepersoon pas vanaf huidige aanvraag op. Referentiepersoon bouwde dus al geruime tijd een eigen leven op, wanneer betrokkene nog niet in haar leven was. Er kan dus verwacht worden dat zij op een gedegen netwerk kan terugvallen, dat zij zelfstandig heeft opgebouwd, om in al de basisbehoeften te kunnen voorzien. Het kan bijgevolg niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een huwelijk met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen hem en zijn echtgenote. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn echtgenote in België te ontwikkelen. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Evenzeer staat het betrokkene en zijn echtgenote vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de echtgenote niet kan gedwongen kan worden het Belgische en Europese grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders; ook de echtgenote van betrokkene heeft roots in Marokko. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes echtgenote ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 9° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. Het afgeleid verblijfsrecht achten wij evenmin van toepassing. Het Al dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben dat het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Het afgeleid verblijfsrecht vindt echter geen toepassing op betrokkene. Het inreisverbod blijft wel degelijk in voege. Betrokkene dient gevolg te geven aan het op hem rustende inreisverbod, zo lang het inreisverbod van kracht is.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "artikel 47/1 iuncto 52" van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingen-besluit), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van "de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 met betrekking tot artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn en in het arrest *K.A. tegen België* van 8 mei 2018".

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Artikel 52 bepaalt het volgende:

[...]

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. Zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. Tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Verzoeker kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij nu diens aanvraag geweigerd werd wegens het bestaan van een inreisverbod en wegens het niet voorleggen van bewijzen inzake afhankelijkheid tussen verzoeker en diens echtgenote.

Verzoeker is van oordeel dat daarentegen voldoende bewijzen door hem werden voorgelegd teneinde de aanvraag gezinshereniging gegrond te verklaren.

De voorwaarden worden evenwel absoluut niet onderzocht en verwerende partij verwijst volledig onterecht naar:

- het bestaan van een inreisverbod van 29.11.2019 voor een periode van 10 jaar,*
- een zogenaamd gebrek aan een afhankelijkheidsverhouding die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt,*
- een zogenaamd gebrek aan een schending van het recht op het gezinsleven.*

Verwerende partij schendt op deze manier het eerste en enig middel.

Verzoeker verwijst naar volgende passage
(<https://www.agii.be/thema/vreemdelingenrechtinternationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/uitwijzing/inreisverbodvoordelanders>, geraadpleegd op 14/10/2024):

“Tenzij het gaat om een asielaanvraag, een 9ter aanvraag, een 9bis-aanvraag of een aanvraag gezinshereniging met een Belg, zal DVZ je verblijfsaanvraag tijdens de termijn van het inreisverbod niet in aanmerking nemen: DVZ zal je aanvraag dus niet (ten gronde) onderzoeken. Je moet eerst gevolg geven aan het BGV en in je herkomstland de opheffing of de opschorting van het inreisverbod bekomen alvorens je een verblijfsaanvraag kan indienen. Uit het Ouhrami-arrest van het Hof van Justitie volgt nochtans dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan DVZ een niet-uitgevoerd BGV met inreisverbod nog moeilijk invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.”

In casu betreft het een aanvraag gezinshereniging met een Belg waardoor verwerende partij de aanvraag in aanmerking diende te nemen en de aanvraag ten gronde diende te onderzoeken.

Een opheffing of een opschorting van het inreisverbod diende niet te bekomen worden.

Verwerende partij verwijst naar het Ouhrami-arrest van het Hof van Justitie, doch past deze incorrect toe in huidige procedure. Het Hof verduidelijkt dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

In casu heeft eisende partij nooit het Belgische grondgebied verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden.

Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan de Dienst Vreemdelingenzaken een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod of een inreisverbod op zich NIET invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten. dus NIET eerder.

Eisende partij verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

“42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.”

Alle rechtscollages in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het Hof van Justitie gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de ex tunc werking). Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd.

Sinds het arrest *Ouhrami* vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder voorwerp verklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod.

Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de Raad van State (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de Raad van State dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest *K.A. t. België*. In dat arrest stelt het Hof van Justitie immers duidelijk dat een derdelands-familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie infra).

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie in het arrest *K.A. E.A. t. België* dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

[...]

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelandsfamilielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger).

Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU. In de bestreden beslissing wordt dit niet op afdoende wijze gemotiveerd, welke stelt dat de partner een volwassen Belg is, sinds 1995 in België verblijft en aldus een netwerk zou moeten hebben. Men gaat er kortweg vanuit dat eisende partij geen afhankelijkheidsrelatie kan bewijzen, doch eisende partij kreeg daar in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging niet eens de kans toe.

Indien eisende partij zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentiepersoon ontzegd wordt van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het Hof van Justitie oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het Hof van Justitie wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit is in casu niet het geval. Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

[...]

Ondergeschikt wijst eisende partij erop dat er geconcludeerd moet worden dat er in elk geval een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen eisende partij en diens partner die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Beiden zijn getrouwd en eisende partij heeft geen bron van inkomsten. Eisende partij is dus afhankelijk van diens partner. Daarnaast is de partner ook afhankelijk van eisende partij gezien hij haar bijstaat op alle vlakken: op psychologisch vlak, als emotionele bijstand, als partner op alle mogelijke denkbare wijzen.

De verwerende partij heeft hiermee geen rekening gehouden en heeft bovendien nagelaten hieromtrent inlichtingen te vragen aan eisende partij.

De verwerende partij kan dan ook niet in die zin motiveren zonder de bijkomende informatie hieromtrent op te vragen.

Verwerende partij kan niet naderhand gaan stellen dat deze info niet was overgemaakt door eisende partij die niet op de hoogte was dat deze informatie diende overgemaakt te worden.

De informatie die gevraagd was aan de eisende partij in het kader van de aanvraag gezinshereniging is door eisende partij ook overgemaakt geweest.

[...]

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij en diens partner te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten. ”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat deze pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaans-reden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, zodat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het is aangewezen de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft geduid dat verzoeker geen recht op verblijf, op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan laten gelden omdat hij is onderworpen aan een inreisverbod en omdat niet blijkt dat er een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn Belgische echtgenote bestaat dat een afgeleid verblijfsrecht zoals bedoeld in het arrest K.A. van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 8 mei 2018 (C-82/16) zou moeten worden toegekend. De bestreden beslissing geeft de motieven van het afhankelijkheidsonderzoek uit-voerig weer. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.3. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wordt opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling hiervan niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Dit beginsel van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 20 van het Verdrag inzake de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), zoals uitgelegd in – onder meer – het door de beide partijen aangehaalde arrest K.A. van het Hof van Justitie.

2.5. Op 17 december 2019 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en wordt hem terzelfdertijd een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zoals verweerder opmerkt in de bestreden beslissing, is de termijn van het inreisverbod nog niet beginnen te lopen, omdat verzoeker nog steeds geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod. Op 12 april 2024 diende verzoeker vervolgens een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote met wie hij op 30 november 2023 in Marokko via volmacht in het huwelijk trad. Deze gezinshereniging wordt geregeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is het antwoord op deze aanvraag. In zijn beslissing weigert verweerder om verzoekers verblijfsaanvraag in te willigen, omdat verzoeker voor het beoogde verblijfsrecht het recht op toegang tot het grondgebied niet mag zijn ontzegd, wat het geval is nu hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een geldigheidsduur van 10 jaar, en omdat niet blijkt dat tussen hem en zijn Belgische echtgenote een afhankelijkheidsrelatie bestaat zoals is vereist om zich te kunnen beroepen op artikel 20 van het VWEU, zoals uitgelegd in het arrest K.A. van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 (zaak C-82/16).

2.6. In artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”*. Deze bepaling is omgezet in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat het inreisverbod omschrijft als *“een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. De artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, ter omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, hebben betrekking op respectievelijk het opleggen en het opheffen of opschorten van een inreisverbod.

2.7. Verzoeker betwist op zich niet dat hij nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor 10 jaar dat hem op 17 december 2019 werd opgelegd. Hij betoogt wel dat niet dienstig naar dit inreisverbod kon worden verwezen om zijn aanvraag af te wijzen. Volgens hem is het inreisverbod jaar voor 10 jaar immers nog niet ingegaan omdat hij op geen enkel ogenblik het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Hiervoor verwijst hij naar het arrest Ouhrani van het Hof van Justitie.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Ouhrani benadrukt dat uit het doel van de Terugkeerrichtlijn en uit de afwezigheid van enige verwijzing naar nationaal recht, volgt dat het niet aan de beoordeling van elke lidstaat kan worden gelaten om te bepalen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ 26 juli 2017, Ouhrani, C-225/16, punt 40). Het Hof van Justitie maakt een duidelijk onderscheid tussen een terugkeer- of verwijderingsbesluit en het inreisverbod dat daarmee gepaard kan (in bepaalde gevallen: moet) gaan. Hoewel de Terugkeerrichtlijn de lidstaten de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt (punt 50). Het Hof van Justitie heeft voor recht verklaard dat artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn zo moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

De Raad dient bijgevolg de bepaling van artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat het inreisverbod in werking treedt op de dag van kennisgeving, buiten toepassing te laten wegens strijdigheid met artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker nog steeds onder de gelding valt van het inreisverbod voor 10 jaar van 17 december 2019, nu dit niet is ingetrokken of opgeheven, alsook dat de termijn van het inreisverbod nog niet is begonnen te lopen, omdat niet blijkt dat verzoeker – conform de terugkeerbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard ging – het grondgebied van de Europese Unie reeds heeft verlaten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, belet dit echter niet dat verweerder wel degelijk reeds kon verwijzen naar de beslissing van 17 december 2019 waarbij hem een inreisverbod werd opgelegd, om de verblijfsaanvraag te weigeren, althans voor zover een beoordeling in het licht van artikel 20 van het VWEU heeft plaatsgevonden. Hierbij moet worden geduïd dat het Hof van Justitie in zijn arrest K.A. e.a. van 8 mei 2018 (C-82/16), waarop verder nog wordt ingegaan, geen onderscheid maakt naargelang een derdelander wel of niet gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en verwijst naar de situatie waarbij *“een inreisverbod is uitgevaardigd”* (HvJ 8 mei 2018, nr. C/82-16 § 62). De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van State en de Raad die dateert van voor de hiervoor aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie doet hierover niet anders oordelen.

2.8. Verzoeker verwijst verder naar het arrest K.A. van het Hof van Justitie en betoogt dat tussen hem en zijn echtgenote wel degelijk een afhankelijkheidsband bestaat waardoor hem op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid verblijfsrecht moest worden toegestaan.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest K.A. van 8 mei 2018 (C-82/16), in antwoord op een aantal prejudiciële vragen van de Raad, gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden.”*

Het Hof onderzoekt wél of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Meer bepaald wordt gesteld *“dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een*

Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd.” Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde inreisverbod opheffen of schorsen, aldus het Hof van Justitie.

In het arrest K.A. worden ook een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek. Het Hof van Justitie onderstreept dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is daarom slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is (§ 65). Het loutere gegeven dat een meerderjarig familielid ten laste komt van de Belg of financieel afhankelijk is van de Belg, volstaat hiervoor niet (§§ 67 en 68).

In het voorliggende geval kan niet dienstig worden betwist dat verweerder een onderzoek heeft gevoerd naar het al dan niet bestaan van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote zoals deze is vereist opdat verzoeker op grond van artikel 20 van het EVRM een afgeleid verblijfsrecht kan genieten. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft verweerder zich geconformeerd aan voormeld arrest en heeft hij, met betrekking tot de afhankelijkheidssituatie, geoordeeld als volgt:

“In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorzien, namelijk het bewijs van de verwantschap, het paspoort van betrokkene, het bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, het bewijs van voldoende huisvesting, het bewijs van ziektekostenverzekering voor hen beiden. Noch uit de stukken, noch uit de beschikbare informatie van het administratieve dossier kan er toe besloten worden dat er sprake is van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. In het dossier zijn er geen enkele elementen waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch blijkt het omgekeerde het geval. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake. Zowel referentiepersoon als betrokkene zijn tewerkgesteld in België. Referentiepersoon is al lange tijd onafgebroken voltijds tewerkgesteld zoals blijkt uit de voorgelegde loonfiches. Het is dus redelijk te stellen dat referentiepersoon, zowel in het verleden, het heden als in de toekomst, voldoende capaciteiten en garanties heeft om in het levensonderhoud van zichzelf te voorzien. Dit geldt ook voor betrokkene. Betrokkene werd toegelaten tot de reguliere arbeidsmarkt, vanaf het moment hij in het bezit was van een attest van immatriculatie (cfr. koninklijk besluit van 2.09.2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden; art. 16 stelt dat buitenlandse onderdanen die het recht op verblijf inroepen op basis van artikel 40bis/40ter van de Vreemdelingenwet de toelating hebben om te werken). Betrokkene heeft vrijwel onmiddellijk van deze toelating tot de reguliere arbeidsmarkt gebruik gemaakt; hij is kort na het indienen van zijn verblijfsaanvraag op 12.04.2024 overeenkomstig artikel 40ter aan de slag gegaan als werknemer in België. Ook betrokkene heeft dus voldoende capaciteiten, en maakt er duidelijk gebruik van, om in het levensonderhoud voor zichzelf te kunnen voorzien. Zowel betrokkene als de referentiepersoon blijken dus onafhankelijk in het levensonderhoud te kunnen voorzien.

Referentiepersoon is naar België gekomen in maart 2004. Sinds augustus 2010 was zij in legaal verblijf en op 08.02.2016 verwierf zij de Belgische nationaliteit. Het is dus redelijk te stellen dat zij als Belgische inwoner sinds jaren en sinds enkele jaren als Belgische onderdaan een voldoende stabiel netwerk en omgeving en een voldoende stabiele financiële situatie heeft om voor zichzelf te kunnen zorgen, alsook kan gebruik maken van allerhande ondersteuning die in België ter beschikking is. Referentiepersoon was lange tijd in staat om zelfstandig te leven in België. Tot op het moment van het huwelijk op 28.11.2023 en tot op huidige aanvraag, was er niets bekend over een relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. In het administratief dossier van betrokkene duikt referentiepersoon pas vanaf huidige aanvraag op. Referentiepersoon bouwde dus al geruime tijd een eigen leven op, wanneer betrokkene nog niet in haar leven was. Er kan dus verwacht worden dat zij op een gedegen netwerk kan terugvallen, dat zij zelfstandig heeft opgebouwd, om in al de basisbehoeften te kunnen voorzien. Het kan bijgevolg niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een huwelijk met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het

administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkene's inreisverbod.

Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen hem en zijn echtgenote. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn echtgenote in België te ontwikkelen. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Evenzeer staat het betrokkene en zijn echtgenote vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de echtgenote niet kan gedwongen worden het Belgische en Europese grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders; ook de echtgenote van betrokkene heeft roots in Marokko. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's echtgenote ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden."

Aldus heeft verweerder heel concreet, aan de hand van de gegevens van het administratief dossier, onderzocht of verzoeker in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU, maar vastgesteld dat de hiervoor vereiste afhankelijkheidsrelatie met de Belgische echtgenote niet blijkt. De voorziene motieven zijn voldoende draagkrachtig om deze vaststelling te onderbouwen. Verzoeker gaat ook nergens concreet in de voorziene motivering. Door louter te beweren dat de bedoelde afhankelijkheidsrelatie wel voorhanden is, toont hij niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker geeft verder weliswaar aan de beoordeling te betwisten door aan te voeren dat hij en zijn echtgenote zijn getrouwd, dat hij geen bron van inkomsten heeft en dus afhankelijk is van zijn partner en nog dat zijn partner ook afhankelijk is van hem aangezien hij haar op alle vlakken bijstaat, met name op psychologisch vlak, op emotioneel vlak en "op alle mogelijke denkbare wijzen". Hiermee werd volgens hem geen rekening gehouden.

Een eenvoudige lezing van de motivering inzake artikel 20 van het VWEU leert evenwel dat hierbij wel degelijk rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd, maar werd geoordeeld dat "niet [kan] blijken dat de [echtgenote], door het aangaan van een huwelijk met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene". Dit werd concreet onderbouwd. Verder onderzocht verweerder of verzoeker en zijn echtgenote in staat zijn om onafhankelijk van elkaar in hun levensonderhoud te voorzien. Hij stelde vast dat dit voor de beide echtgenoten duidelijk het geval is, waarvoor hij verwijst naar het gegeven dat zij beiden in België zijn tewerkgesteld. Dit vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier en spreekt verzoekers – ongestaafde – betoog tegen dat hij zelf geen bron van inkomsten heeft. Al zeker betwist noch weerlegt hij de determinerende beoordeling dat zowel hij als zijn echtgenote duidelijk in staat zijn om onafhankelijk van elkaar in hun levensonderhoud te voorzien. Hij toont op geen enkele wijze aan dat bij deze beoordeling enig relevant gegeven onterecht niet in rekening is gebracht, dat hierbij wordt uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is.

De Raad moet verder vaststellen dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot loutere beweringen dat zijn partner afhankelijk is van hem aangezien hij haar op alle vlakken bijstaat, met name op psychologisch vlak, op emotioneel vlak en "op alle mogelijke denkbare wijzen". Hij slaagt er echter op geen enkele wijze in om dit concreet te maken, of concreet te onderbouwen, waardoor hij andermaal niet kan aantonen dat er in zijn concrete situatie sprake is van elementen die kunnen wijzen op de bedoelde bijzondere afhankelijkheidsband en waarmee onterecht geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. In dit verband moet ook worden herhaald dat verzoeker nergens concreet de moeite neemt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen dat niet blijkt dat hij of zijn echtgenote enige bijzondere zorg behoeven, dat zij elk in staat zijn onafhankelijk van elkaar in hun levensonderhoud te voorzien, dat de echtgenote zelfstandig een gedegen netwerk in België heeft opgebouwd en dat zij beiden volwassen personen zijn van

wie niet kan blijken dat zij niet de nodige mentale en/of fysieke capaciteiten hebben om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van het inreisverbod dat verzoeker werd opgelegd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het door verweerder gevoerde onderzoek of er tussen hem en zijn Belgische echtgenote sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die maakt dat de echtgenote in navolging van hem zal worden gedwongen het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten, bepaalde feitelijkeheden miskent of ten onrechte buiten beschouwing laat of dat dit onderzoek op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd.

Nu verzoeker niet kan overtuigen dat onterecht geen bijzondere afhankelijkheidsband in de zin van artikel 20 van het VWEU werd vastgesteld, blijkt ook niet dat in dit verband een verdere beoordeling zich opdrong inzake de vraag of er actueel nog voldoende ernstige redenen van openbare orde spelen die een uitzondering op het verblijfsrecht in het kader van van artikel 20 van het VWEU rechtvaardigen.

2.9. Verzoeker weerlegt de beoordeling van verweerder verder niet dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten, niet enkel moet zijn voldaan aan de verblijfs-voorwaarden in deze wetsbepaling, maar de aanvrager ook moet beschikken over het recht op binnen-komst in België en deze dus niet het voorwerp mag uitmaken van een geldig inreisverbod. Het arrest K.A. van het Hof van Justitie maakt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, ook niet dat dit standpunt niet langer kan worden aangehouden, maar dit verduidelijkt enkel dat het inreisverbod weliswaar een reden kan vormen om een verblijfsaanvraag af te wijzen, maar enkel op voorwaarde dat, zoals in voorliggende zaak, tevens werd vastgesteld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die maakt dat de Unieburger er feitelijk toe wordt verplicht om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

2.10. Een schending van artikel 20 van het VWEU, van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet of van materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Verzoeker is nog van mening dat hem onterecht geen aanvullende informatie of inlichtingen zijn gevraagd inzake de bedoelde afhankelijkheidsband in de zin van artikel 20 van het VWEU. Hij voert echter nergens de schending aan van een concrete bepaling of een concreet beginsel dat een dergelijke verplichting oplegt. In zoverre moet worden aangenomen dat verzoeker aldus doelt op een schending van het hoorrecht, wijst de Raad er in elk geval op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38). Gelet op wat voorafgaat, dringt de vaststelling zich echter op dat verzoeker niet aantoont dat hij, indien hij nog specifiek was uitgenodigd zijn standpunt ter zake kenbaar te maken, nog dienstige gegevens of concrete stukken had kunnen voorleggen die alsnog hadden kunnen wijzen op een bijzondere afhankelijkheidsband zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 20 van het VWEU.

2.12. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van “*artikel 47/1 iuncto 52*” van het Vreemdelingen-besluit, maar laat volledig na om toe te lichten op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze artikelen heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------